

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului: Parohiile cl. I. pe un an . . . 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subelasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concure de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 500, de cl. II 400, de cl. III 300 Lei. Celelalte publicații 400 Lei.</p>
---	--	--

„SECTELE SUNT ȘI RĂMÂN DEȘFIINȚATE“.

În „Monitorul Oficial“ Nr. 305 din 30 Decembrie 1942 s'a publicat Decretul-Lege „pentru modificarea și abrogarea unor dispozițiuni din legea pentru regimul general al cultelor“.

Iată textul acestui Decret-Lege:

Art. I. Articolul 24 din legea pentru regimul general al Cultelor din 22 Aprilie 1928, cu modificarea din 3 Aprilie 1929, se modifică după cum urmează:

„Art. 24. Asociațiile religioase (sectele), pot fi autorizate să funcționeze de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în condițiunile fixate prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Autorizația acordată este revocabilă.

Retragerea autorizației nu trebuie motivată, aceasta considerându-se act de guvernământ.“

Art. II. Asociațiile religioase (sectele) sunt și rămân desființate.

Art. III. Bunurile imobile înscrise în cartea funduară sau în registrele de transcripțiuni ale tribunalelor din Țară, pe numele uneia din asociațiile religioase (sectele) desființate, precum și fondurile împreună cu arhiva acestor asociații, trec de drept în patrimoniul Statului.

Trimiterea Statului, prin Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în posesia bunurilor arătate în acest articol, se face pe cale de ordonanță președințială a tribunalului locului, dată conform art. 66 bis din Codul de procedură civilă.

Art. IV. Dispozițiile art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor se abrogă.

Dat în București la 28 Decembrie 1942.

ANTONESCU

Mareșal al României și
Conducător al Statului

Nr. 3.792

Ministrul culturii naționale și cultelor

Prof. I. Petrovici

„Monitorul Oficial“ însoțește această lege, Nr. 927, cu un documentat raport al domnului ministru prof. I. Petrovici, din care publicăm următoarele:

Domnule Mareșal,

Problema asociațiilor și sectelor religioase din România începe să intereseze pe o scară mai întinsă organele de conducere ale Statului român, cu începere dela 1919, adică după căderea provinciiilor românești.

Ca urmare a tratatului minorităților impus de războiul din 1914—1918, un curent de libertate exagerată și de anarhie spirituală și-a putut deschide drum în toate sectoarele vieții noastre publice, ameninșând însăși ființa Neamului

Religia constitue pentru poporul românesc un factor social și național, a cărui permanență a fost verificată și confirmată prin toate actele, de care se leagă indisolubil trecutul nostru istoric.

Prezența unor asociații și secte religioase, a căror doctrină și ritual nu se încadrează în ideologia acestui Neam, creează un pericol continuu, nu numai în raporturile cu biserica dominantă, dar chiar din punct de vedere național și de Stat.

În general, aceste secte denumite și asociații religioase interzise sau autorizate să funcționeze în prezent (baptiștii, adventiștii și creștinii după evanghelie), sunt de origină străină, transplantate în țara noastră prin acțiunea de prozelitism desfășurată pe plan internațional de aceia cari țintesc disolvarea unității noastre naționale, ce are la bază integritatea credinței strămoșești, identificată cu însăși rațiunea de viațuire a românismului.

Sectele s'au putut desvolta, grație toleranței religioase excesive în trecut a Statului, care socotea că simpla activitate pastorală a reprezentanților Bisericii ortodoxe, sprijinită pe virtuțile morale și pe tradiția

poporului, va fi suficientă pentru paralizarea efectelor nefaste ale prozelitismului subversiv condus în chip abil de către sectanți și adepții lor.

Sectele au fost încurajate în acțiunea lor de propagandă ilicită și de ajutoarele de bani, pe care le-au primit dela centralele lor internaționale.

Baptiștii și adventiștii au fost susținuți de către guvernele Statelor Unite și Angliei, precum și de presa acestor țări, care prin diferite broșuri și reviste au comentat tratamentul inchiizitorial aplicat în România membrilor acestei asociații religioase.

Ceea ce este mai semnificativ și simptomatic în această chestiune este constatarea dureroasă, că sectanții menționați, care apelează la concursul și sprijinul unor puteri străine, fac parte din comunitatea etnică românească, cum de exemplu sunt în majoritate baptiștii și adventiștii.

Rândurile sectanților s'au mărit prin dizidențele frecvente făcute printre credincioșii ortodocși, ceea ce fixează și mai precis scopul real politic urmărit de aceste formațiuni religioase eretice, care sub masca adoptării unei discipline proprii bisericești, încearcă să submineze coeziunea și unitatea morală și națională a Statului, ce nu poate fi despărțit de Biserica strămoșească, lucru adevărat cu prisosință și cu prilejul actualului războiu, sfânt și desrobitor.

Din informațiunile oficiale primite, bazate pe cercetări și documente, rezultă că atât baptiștii cât și adventiștii, în afară de restul sectanților, nu admit în principiu războiul, povățuind pe aderenții lor să nu participe la lupta ce se dă astăzi tocmai pentru salvarea existenței poporului românesc.

Din rapoartele organelor Jandarmeriei din Basarabia, s'a putut vedea că sub ocupația sovietică asociațiunile religioase arătate și sectele în general, s'au bucurat de un regim de favor, întrucât propaganda ideilor lor ușura într'o mare măsură difuzarea principiilor comuniste, constituind un mediu propice pentru desvoltarea anarhiei.

Predicatorii baptiști din Basarabia au primit însărcinări importante dela sovietici, casele de rugăciuni baptiste servind în același timp și pentru cluburile bolșevice.

De asemenea administrația sovietică a permis acțiunea sectelor, plătind chiar predicatorilor anumite retribuțiuni fixe lunare.

În împrejurările excepționale dictate de conjunctura politică mondială, Statul Român este în drept a lua măsuri urgente pentru așărarea unității sale sufletești, a cărei destrămare încearcă s'o provoace diferitele asociații religioase (baptiști și adventiști) având adesea ca aliați coreligionari supuși unor State cu care suntem în stare de războiu.

Asociațiile și sectele religioase existente în România trebuiesc să dispară, ele fiind focare de răsmeriță, paravane de desolidarizare națională și pe deasupra complet eterogene față cu noua structură a Statului Român național și totalitar.

Pentru remedierea stării de lucruri semnalate mai sus, am socotit oportun să întocmesc alăturatul proiect de decret-lege, abrogând art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor, text ce menținea drepturile comunității baptiste acordate pe baza legii maghiare din 1895. Libertatea acordată baptismului în Transilvania, a coincis cu obiectivele guvernelor ungare, care aveau tot interesul să provoace sciziuni și dezertări în rândurile ortodoxilor care alcătuiau piatra de rezistență națională împotriva acțiunii de maghiarizare a elementului autohton românesc.

Bucuria ce izbucnește din inimile noastre văzând această măsură nu se justifică numai prin concursul pe care Statul îl dă Bisericii noastre, ci și prin actul curajos și categoric pe care Statul a înțeles în sfârșit să-l ia în propriul său interes.

Când însuși Ministrul Culturii Naționale afirmă, ceea ce dealtfel Conducerea bisericească și opinia publică știu prea bine, că „baptiștii și adventiștii au fost susținuți de către guvernele Statelor Unite și Angliei, precum și de presa acestor țări“; că sectanții... „sub masca adoptării unei discipline proprii bisericești, încearcă să submineze coeziunea și unitatea morală și națională a Statului, ce nu poate fi despărțit de Biserica strămoșească“, atunci trebuie înțeles protestul pe care Biserica prin organele ei l-a tot formulat și înaintat Conducerii Statului, neînțecat timp de peste douăzeci de ani. Trebuie înțeles și apreciat avertismentul pe care necontenit, începând dela Sfântul Sinod și până la cea mai modestă convenire preoțească, Biserica l-a pus ca pe un tragic memento înaintea conducătorilor vieții noastre publice.

„Pastorația nu se face cu sprijinul jandarmeriei“, „convertirea și menținerea în sânul Bisericii se face pe calea persuasiunii, deci cu elemente de conștiință, și nu pe bază de constrângere“ — erau răspunsurile și invariabilele replici cari ni se dădeau.

Au fost apoi în Țară la noi protectori de-ai sectarilor, ca acel Henry Barbusse și alții, cari au călătorit liber, au dat înjoncțiuni, au exercitat presiuni, și cu toate acestea nu s'a desmeticit nimeni. Ponosul a rămas pe capul Bisericii; adică al urgiștilor de preoți.

Cât de frumoase și de măgulitoare sunt, tocmai pentru această târzie recunoaștere, cuvintele dlui ministru Ioan Petrovici: „Sectele s'au putut desvolta, grație toleranței religioase excesive în trecut a Statului, care socotea că simpla activitate pastorală a reprezentanților Bisericii ortodoxe, sprijinită pe virtuțile morale și pe tradiția poporului, va fi suficientă pentru paralizarea efectelor nefaste ale prozelitismului subversiv condus în chip abil de către sectanți și adepții lor“.

Iar ceea ce pune vârf la toate este nesupunerea sectanților la cele mai sfinte legi, ale unei națiuni; ca cea a apărării și conservării națiunii noastre române. „Nu admit în principiu războiul...“ Cunoaștem din Caransebeș cazul unui soldat sectar care a purtat arma la gât, așa cum i-au pus-o camarazii, dar nu a vrut, în ruptul capului, să pună mâna pe ea. Iar reversul monedei: „sub ocupația sovietică asociațiile reli-

gioase arătate și sectele în general s'au bucurat de un regim de favoare... Predicatorii baptiști din Basarabia au primit însărcinări importante dela sovietici, casele de rugăciuni baptiste servind în același timp și pentru cluburile bolșevice". Ceeace de altfel cunoaștem și din alte mărturii...

Așa cum spunea I. P. S. Nicolae, prima dogmă a oricărei politici trebuie să fie conservarea neamului!

Iar ceasul de-acum trebuie să bată numai pentru binele și viitorul acestui neam, care a suferit destul ca să fie îndreptățit la o soartă mai bună.

Domnul Mareșal Antonescu, secondat de spiritul ager al dlui ministru I. Petrovici și dragostea de Neam și alipirea de Biserica strămoșească a dlui Secretar general Aurel Popa, a făcut un act, nu numai de mare curaj ci de dreptul un act de salvare a Neamului din ghiarele unei mari primejdii. Bucurându-ne de această măsură, subliniem cuvintele de aur ale dlui ministru I. Petrovici, că Statul român... *nu poate fi despărțit de Biserica strămoșească!*

Institutul Român

din Germania.

Institutul Român din Germania se află într-o frumoasă clădire din Berlin, Charlottenburg 9, Ahornallee 22—24, lângă „Piața Adolf Hitler“. Este instalat într'un loc foarte potrivit, cât se poate de liniștit, având în jurul său o minunată grădină, un mic parc cu flori mirositoare, cu tei, brazi și numeroși pomi fructiferi.

Acest institut de cultură este o creație nouă, el existând doar de doi ani. Distinsul profesor *Sextil Pușcariu*, întemeietorul, animatorul și președintele acestui institut — o figură foarte bine cunoscută în lumea științifică, culturală și politică a Marelui Reich German — ținând în anul 1933 o serie de conferințe la Universitățile germane, a arătat Guvernului Român de pe atunci necesitatea creierii unui institut de cultură românească în Capitala Marelui Reich German. Acest fapt este deosebit de important, deoarece el coincide tocmai cu venirea Führerului la conducerea celui de al treilea Reich, momente care aveau să aducă o lumină trandafirică în noua față a lumii, poporul român arătându-și chiar de pe atunci dorința sa sinceră de a colabora cu nobilul popor german și de a participa cu toată forța sa la făurirea noii Europe.

Din cauza lipsei de prevedere și de înțele-

legere a vechilor guverne românești — a căror atitudine și conducere n'a voit să urmeze adevărata linie naționalistă a destinului românesc — realizarea mărețului plan al profesorului *Sextil Pușcariu* a mai întârziat încă șapte ani, Institutul Român din Germania înființându-se abia în anul 1940.

Scopul Institutului Român este: cunoașterea instituțiilor celui de al treilea Reich, îndrumarea și orientarea Românilor cari vin să facă studii în Germania, stabilirea de legături cu instituțiile germane care studiază problemele bazinului dunărean și ale Sud-Estului european, organizarea de conferințe publice, producții artistice, excursiuni în Germania, editarea sau încurajarea de publicațiuni, întemeierea unei colecții de cărți de informație asupra României, un serviciu bibliografic asupra României și orice altă activitate merită să contribuie la cunoașterea și apropierea culturală româno-germană.

Cu toate greutatețile și împrejurările excepționale din ultimii ani, acest focar de cultură românească din Capitala Marelui Reich German a realizat foarte mult. A reușit — înainte de toate — să stabilească relații cu personalitățile cele mai de seamă din lumea științifică, literară, politică și artistică a Germaniei și să colaboreze aproape cu toate institutele germane care se ocupă cu probleme Sud-Est europene.

O seamă de savanți și scriitori români au ținut numeroase conferințe la Berlin, ca domnii: profesor *Nichifor Craiuc*, profesor *Ion Lupaș*, profesor *Alexandru Borza*, profesor *Vâlcovici*, profesor *Oteteleșanu*, *Liviu Rebreanu*, profesor *Mircea Djuvara*, rector *Hulubei* etc. În cinstea acestor personalități, precum și în diferite alte ocazii, Institutul a organizat mai multe recepții la care au participat reprezentanți de frunte ai Ministerelor germane de Externe, Propagandă, Instrucție, ai Universităților și Academiei, ai Academiei de Științe Prusiene, ai asociațiilor oamenilor de litere și societăți științifice, precum și numeroși ofițeri.

Printre conferențiarii Institutului au venit și savanți germani, cari — reîntorcându-se din călătoriile făcute în România — au vorbit despre viile și frumoasele impresii câștigate în țara noastră, ca de ex. profesorul *Brunns*, dela Universitatea din Leipzig.

Nobilul popor german ne arată o mare simpatie și face României o deosebită cinste prin numirea savantului nostru *Sextil Pușcariu*, președintele Institutului Român — care, după *Dimitrie Cantemir*, este al doilea Român membru al Academiei Germane de Științe Prusiene și Saxone — ca profesor la Facultatea de Li-

tere și Filosofie a Universității din Berlin. Timp de doi ani DSA își ține regulat cursurile și seminariile la Universitate, dând în același timp toate îndrumările necesare atât studenților, cât și celorlalți selecți auditori cari vin să ne cunoască limba, graiurile, producțiunile și comorile sufletești ale poporului român.

De asemenea, DSA a mai ținut frumoase și documentate conferințe la Universitățile din Berlin, Leipzig, Tübingen, Bonn, Marburg, Jena, etc. Tot în cadrul Institutului se mai fac și cursuri de limba română — acesta fiind al zecelea ciclu de cursuri — pentru cetățenii germani cari doresc să ne cunoască limba, dialectele și graiurile — putându-se convinge, pe baza puternicelor legi filologice, că Ardealul reprezintă „vatra graiurilor românești” — reușind astfel să ne guste comorile artistice și literare, iar mai târziu să ne viziteze țara, pentru o cât mai bună cunoaștere a noastră și o cât mai strânsă colaborare germano-română.

Spațioasele încăperi ale Institutului — sălile de lectură, sala de muzică, sala de conferințe, birourile membrilor Institutului, sala de cursuri de limba română — poziția lui minunată într'un fermecător parc, precum și plăcuta atmosferă în care se lucrează și se studiază, atrag zilnic noi vizitatori și sinceri prieteni ai Românilor.

În sala de lectură — care la nevoie poate fi ușor transformată în sală de recepție — se găsesc cataloagele bibliotecii și o parte din catalogul bibliografic al tuturor lucrărilor despre România apărute în Germania, aflătoare în prezent în diferite biblioteci din Marele Reich. Cu ajutorul acestui catalog bibliografic se pot da imediat informații din toate domeniile privitoare la Poporul și Țara Românească.

Astfel de informații se dau aproape zilnic tuturor celor ce doresc să ne cunoască mai de aproape.

Biblioteca cuprinde peste 5000 de exemplare (volume). Cele mai multe din aceste cărți și studii fac parte din biblioteca personală a dlui profesor Sextil Pușcariu, pe care DSA a pus-o la dispoziția Institutului Român din Germania. O impunătoare colecție din diversele reviste germane cuprinde toate articolele care s'au scris despre România dela înființarea acestui Institut. Cele mai multe au fost publicate din inițiativa și prin mijlocirea Institutului.

În afară de aceste articole, Institutul se mai ocupă cu numeroase traduceri din literatura română. Peste 60 de studii și articole au fost scrise de Români pentru revistele și publi-

cațiile germane, toate fiind revăzute de Institut și trimise apoi spre publicare revistelor corespunzătoare. Astfel va apărea un volum de nuvele la o mare casă de editură din Leipzig, unde va mai vedea lumina tiparului — tot în traducere germană — un volum de lirică românească modernă, precum și alte patru volume de știință și literatură română. De asemenea va mai apărea romanul „La Medeleni” al lui Ionel Teodoreanu, „Istoria Literaturii Române” a lui Basil Munteanu, un volum de basme românești, cu un studiu introductiv de Al. Dima, precum și ultimul mare studiu al profesorului Sextil Pușcariu: „Limba Română”.

În materie de artă, Institutul stă în strânsă legătură cu mai multe teatre pentru reprezentarea de piese și opere românești. În prezent sunt în traducere 7 piese de teatru, spre a fi apoi reprezentate pe impunătoarele scene ale teatrelor germane.

Tot din inițiativa și prin mijlocirea Institutului Român din Germania, au rulat la Berlin și în alte orașe mai multe filme culturale românești.

Grație bogatului și variatului material bibliografic și a conștiințioșilor săi membri, Institutul are posibilitatea să dea date și informații sigure și imediate despre orice problemă în legătură cu România. Patru doctoranzi germani și-au pregătit tezele pentru examenul de doctorat tratând subiecte în legătură cu: 1. activitatea lui Octavian Goga, 2. bursa în România, 3. importanța economică a ținuturilor cedate de Români țărilor vecine, 4. structura etnografică a ținuturilor cedate Ungurilor de către Români.

În orice împrejurare și discuție în care studenții și intelectualii români aflători în Marele Reich German, vorbesc cu cetățenii germani, sau studenții spanioli, finlandezi sau chiar japonezi, despre război și despre vitejia soldatului de pe front, aceștia — fără a ști că vorbesc cu cetățeni români — se exprimă foarte elogios despre România și glorioasa sa armată, afir-
„Die rumänischen Soldaten kämpfen sehr tapfer!”

Nicolae Turcan profesor, Berlin

Circulara Nr. 22 Bis. 1943 s'a trimis pe seama fiecărui preot. Cuc. preoți conducători ai Oficiilor Parohiale vor da și colegului, respectiv colegilor, câte un exemplar.

Preotul și Cooperativa.

Onoratul Minister al Culturii Naționale și Cultelor, prin comunicatul publicat în „Foia Diecezană” No. 52 din 27 Decembrie 1942, aduce la cunoștință, că „Membrii Clerului tuturor cultelor pot funcționa ca membri în Consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor...”

Dela epoca de piatră începând și până la organizația socială de azi, omenirea a trecut prin multe etape, în direcția vieții economice.

Dela regimul robiei și al sclaviei și până la libertatea muncii de azi, omenirea a făcut progrese mari, pentru că la baza ordinii sociale și economice a stat mereu concepția moralei creștine. Deodată cu lățirea învățaturii Mântuitorului, de înfrățire, de iubire față de aproapele, munca sclaviei și a iobăgiei a fost desființată încetul cu încetul.

Dacă războiul din 1914—1918 a adus cu sine la noi în țară o lege de mari transformări sociale, legea exproprierii și a împrăștiării, apoi războiul actual va aduce iarăși o lege revoluționară în sens social, legea „Cooperației”, ce începe să ia din ce în ce tot mai mare avânt la noi în Țară.

Pentru că de câteva decenii omenirea se sbate în lupta dintre producător și consumator, se nădăjduiește că după acest război balanța de apropiere și de dreptate socială o va forma „Cooperația”, care va desvolta mai mult simțul solidarității și va distruge egoismul interesului individual al producătorului și al consumatorului.

În sensul acesta se pregătește noua ordine socială ca să se instaureze pe urmele societății capitalistă-burgeze.

Din punct de vedere economic, „Cooperația” este o organizare socială care are la bază ideea creștină de dreptate și urmărește anumite foloase pentru cei întovărășiți în asociația cooperatistă. Regimul cooperatist ce se intronează mereu la noi, țintește la înlăturarea altor mijloace de venituri, decât cele provenite din munca cinstită, astfel că specularea produselor prin intermediari va fi cu totul înlăturată.

Întemeetorii cooperației, Fr. Schaer și Reiffeisen, spuneau că „deslegarea așa zisei probleme sociale stă în înfăptuirea credinței creștine printr’o durabilă iubire creștinească de aproapele și organizația cooperatistă are în vedere o mare sarcină morală și educativă...”

Dirijorul și regizorul acestei probleme sociale este preotul.

Iată de ce Onoratul Minister al Culturii Naționale și al Cultelor, având în vedere cele de mai sus, a admis ca preotul să fie membru al cooperativei, care, credem că va avea un mare rol social în noua ordine de Stat.

T. R.

Impărăția luminii.

— Se realizează în inimi prin împărtășirea cu Sfintele Taine. —

III

După ce ați reușit, prin luptă dreaptă, să vă eliberați de sub jugul apăsător al păcatului [Rom., 6, 16], și v’ați lepădat de lucrurile întunecului, folosindu-vă de *armele luminii* [Rom., 13, 12], și după ce ați făcut, prin harul lui Dumnezeu, lumină în *peștera întunecată și murdară a sufletului vostru*, schimbându-vă la față prin *înnoirea minții voastre* [Rom., 12, 2], — veniți acum, toți cei ce v’ați închinat *Pruncului* din ieslea Vitleemului și v’ați împăcat cu Dumnezeu [Rom., 5, 10], de intrați la nuntă. Aproiați-vă, „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” de *Paharul mântuirii* și al binecuvântării [I Cor., 10, 16]. Veniți de vă *îmbrăcați* cu Hristos prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Lui scump, ca să puteți spune și voi cu Apostolul: „M’am răstignit cu Hristos, de acum nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*” [Gal., 2, 20].

Voi, cei ce ați murit păcatului [Rom., 6, 2] și prin botez v’ați îngropat împreună cu Hristos [Rom., 6, 4], voi — prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos — sunteți *renăscuți* și deci chemați la o viață *nouă*, având asigurarea că veți fi părtași învierii Lui.

Voi, cari ați fost morți în păcate și împărățiți de păcat [Efes., 2, 5; Rom., 6, 12, 14], veți fi vii prin Hristos [Efes., 2, 5] și veți împărăți cu Hristos în viața vecinică [Rom., 5, 17], cu puterea de a judeca chiar pe îngeri [I Cor., 6, 3], stând în veci de-a-dreapta puterii întru cele înalte [Efes., 2, 6].

Voi — vă zic cu același apostol — erați fără Hristos, înstrăinați de cetățenia cerului; iar acum întru Hristos Iisus, voi, cari oarecând erați departe, v’ați apropiat prin sângele lui Hristos, căci El este *pacea noastră* [Efes., 2, 12—14].

Voi, cari oarecând erați *întunec* [Efes.,

5, 8], și stăpâniți de puterile întunerecului, acum, după împărtășirea cu sfințele Taine, sunteți *lumină* întru Domnul [Efes., 5, 8]. De aceea acum, când prin nașterea după trup a Mântuitorului întunerecul se duce și lumina adevărată începe să răsară [I Ioan, 2, 8; Matei, 4, 16], trebuie să umblați ca *fiii luminei* [Efes., 5, 9; Gal., 5, 22], ca fiii lui Dumnezeu, care însuși este lumină [Ioan, 12, 36, 46]. Apostolul cel iubit ne avertizează zicând: „Dacă zicem că avem împărtășire cu el și umblăm în întunerec, *mințim* și nu lucrăm adevărul; iar dacă umblăm în lumină, cum el este în lumină, avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul lui, ne curățește de orice păcat” [I Ioan, 1, 5—7].

După ce criteriu ne orientăm să știm că cineva este în întunerec sau în lumină, fiu al lui Dumnezeu sau fiu al diavolului — aș putea fi întrebat. Răspunsul ni-l dă același apostol: „Cine săvârșește păcatul este dela diavolul... *Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat*, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în el și nu poate să păcătuiaască... *Oricine nu face dreptate, nu este din Dumnezeu, asemeni și cel ce nu iubește pe fratele său...* *Oricine urăște pe fratele său este omorîtor de oameni, și știți că orice omorîtor de oameni nu are viață vecinică...*” [I Ioan, 3, 8—15].

Fiii lui Dumnezeu împlinesc o singură poruncă: porunca *iubirii* fratelui, oricine ar fi el, „căci toată legea — ne asigură sf. ap. Pavel — se cuprinde într'un singur cuvânt, adică: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” [Gal., 5, 14].

Cei ce s'au împărtășit cu *vrednicie* din *Paharul binecuvântării*, înțeleg sensul adânc al sărbătorii Crăciunului și s'au îmbrăcat cu putere de sus, devenind *fii* ai lui Dumnezeu și fii ai imperiului luminii celei neapropiate. Cei ce au *nesocotit* Trupul Domnului, mâncând și bând cu *nevrednicie*, s'au făcut *vinovați* față de Trupul și Sângele Domnului. Ei au bătut *osândă* — pentru că au bătut din *Paharul dracilor* [I Cor., 11, 26—29].

Fiii luminii se împărtășesc din *Paharul mântuirii*, — iar fiii întunerecului se împărtășesc din *Paharul dracilor*. Cele două imperii, ca și cetățenii lor, se înfruntă de mii de ani, ducând războiul de exterminare reciprocă. Războiul actual este numai un simplu *episod* din istoria războiului celor două imperii.

Cetățenii *întunerecului* sunt dominați de „faptele trupului, cari sunt acestea: preacurvie, desfrâu, necurăție, necumpătare, fermecă-

torii, vrajbe, certuri, zavistii, mâni, gâlcevi, desbinări, eresuri, pisme, ucideri, beții, chefuri...” [Gal., 5, 19—21].

Cetățenii *luminii*, mânâți și stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu, se dovedesc a fi atari prin: „*dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe și cumpătare*” [Gal., 5, 22 sq.].

Este, deci, firesc ca cei altoiți, prin împărtășirea cu sf. Taine, pe trunchiul vieții, care este Hristos, să aducă roade îmbelșugate. Despre aceasta ne asigură Mântuitorul zicând: „Cel ce rămâne în mine și eu în el, acesta aduce roadă multă, pentru că *fără de mine nu puteți face nimic*” [Ioan, 15, 5].

Iată care este *rostul* fiilor luminii: *Să rămână în Hristos*. Să slăvească pe Hristos, cântând cu Ingerii: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace”.

Cine face altfel, după ce a luat în sufletul său comoara de mult preț, i se potrivește adevărul zicătoarei: „Câinele se întoarce la vărsătura sa și porcul scaldat vine în noroiul mocirlei” [II Petru, 2, 22].

După ce v'ați *eliberat* de robia păcatului și ați evadat din împărăția întunerecului, vă îndemn să alergați drept *înainte*, să alergați la *întâ* [Filip., 3, 13]. Nu vă uitați *înapoi*, la dulceața păcatului părăsit, ca să nu vă prefaceți și voi, ca femeia lui Lot, în stâlp de sare [Gen., 19, 26; Filip., 3, 13]. Cine pune mâna pe *plugul* mântuirii și se uită cu jînd *înapoi*, nu va intra întru împărăția cerurilor [Luca, 9, 62].

Considerați cele părăsite, cele lăsate înapoi, drept gunoaie față de prețul cel mare al al cunoștinței lui Hristos [Filip., 3, 7—8]. Dacă aveți pe Hristos, aveți *viața*, aveți comoara cea neprețuită, pe care moliile nu o strică și nici furii nu o sapă nici o fură. [Matei, 6, 20]. Dacă aveți pe Hristos, aveți cetățenia cerului, bucurându-vă de slava de care numai îngerii din ceruri se bucură, de a vedea fața Tatălui [Matei, 18, 10]. Călăuziți ca păstorii și Magii de steaua minunată, pașiți cu hotărîre înainte, pe călea mântuirii. „Căutați cele de sus unde este Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ. Căci [prin împărtășirea cu sf. Taine] ați *murit* [față de păcat] și viața voastră este *ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*” [Col., 3, 1—3].

Sunteți, deci, — după ce v'ați îmbăiat în baia Duhului din Peștera sfântă — un fel de luceferi strălucitori pe bolta Bisericii luptătoare; arhangheli binevestitori ai unei *vieți noi*

și ai unei lumi noi, în care va avea să domnească: *libertatea, dreptatea, armonia și pacea eternă.*

Un neam are dreptul la viață atâta timp cât crede în dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu [II Petru, 3, 13] și-și *altoiște* viața pe trunchiul dătător de viață al Evangheliei Mântuitorului. Depărtarea de Dumnezeu și de Biserica adevărată a Fiului Său duce în mod inevitabil la *pierzare*. Neamurile cari fug de *lumina lui Hristos* se vor cufunda în întuneric și mai de vreme ori mai târziu vor dispărea din arena lumii, cum au mai dispărut atâtea alte popoare, cari au *uitat* pe Creator și s'au abătut dela legile Lui sfinte.

Ingenunchind smeriți în fața Copilului Sfânt, fiii Neamului românesc să ia aminte la cuvintele Apostolului, care le poruncește zicând:

„Ca fiii luminii să umblați... răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt“ [Efes., 5,16].

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

Ș T I R I

Personale. Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin a călătorit la București Marți în 12 l. c. pentru aranjarea mai multor chestiuni oficiale.

DI Mareșal Ion Antonescu a fost primit la cartierul general al Führerului. În 10 Ianuarie a. c. dl Mareșal Ion Antonescu, însoțit de dl vicepreședinte al Consiliului de Miniștri român Mihai Antonescu și alți membri ai Guvernului au fost primiți de Führer într-o audiență, în care s'a stabilit acord deplin cu privire la continuarea războiului pe tărâm politic, militar și economic.

Parastas s'a oficiat Duminecă din inițiativa părint. prot. Dr. Zeno Munteanu, rectorul Academiei teologice din Caransebeș, pentru pomenirea medicului Dr. Constantin Popasu, fost profesor de igienă și medic al școlii, dela moartea căruia se mplinesc 10 ani.

Cercuri religioase s'au ținut: Duminecă în 13 Decembrie 1942 în parohia *Bolvașnița*. Au participat toți preoții aparținători cercului: V. Suru - Cârpa, ca președinte, V. Suru - Vălișoara și R. Suru - Buceșnița membri și P. Turcan - Petroșnița, secretarul cercului. Biserica satului a fost arhiplină de popor, veniți să vadă sf. Liturghie oficiată de soborul preoților amintiți și să asculte rugăciunile preoților pentru eroii luptători ca și pentru aceia cari au murit departe de casa și moșia lor. Pr. Victor Suru a predicat la pricaz despre sectari și rătăcirile acelor. Face apel la solidaritate și stăruire în sânul ortodoxiei noastre strămoșești.

După masă s'a săvârșit Vecernia, de același sobor, în *Cârpa*. Și aici, în biserica frumos împodobită a acestei parohii frunțase, s'au făcut rugăciuni pentru eroii neamului, vii și morți, și pentru revărsarea îndurării lui Dumnezeu asupra noastră. La sfârșitul slujbei de seară a predicat părint. Petru Turcan despre trăirea în apropierea lui Dumnezeu. Păcatul lipsei de prunci, frecvent în Bănat și chiar în această parohie, este o urmare a altora, concubinaje, lux etc., pe urma cărora Dumnezeu a întors fața Sa dela noi. Îndeamnă la grijă pentru suflet, calea singurei noastre apropieri de Dumnezeu.

Retribuțiunile dela Stat pe Decembrie s'au ridicat și se lichidează de Casieria eparhială în orele de oficiu.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 7150 B. 1943.

CIRCULARĂ.

Din partea Sfântului Sinod am primit adresa cu Nr. 3602 din 17 Decembrie 1942, care este de următorul cuprins:

„Sfântul Sinod în ședința sa dela 3 Decembrie a. c. luând în discuție adresa Prea Sfinției Voastre Nr. 3229/1942, privitoare la interzicerea concubinajului minorilor, a hotărât următoarele:

1. Se va interveni la Ministerul Justiției ca să nu se mai acorde dispense de căsătorie minorilor.

2. Spre a se pune stavilă concubinajului minorilor, Biserica va folosi toate mijloacele de pastorație de care dispune, lămurind atât pe tineri cât și pe părinții și rudele lor de păcatul pe care-l săvârșesc.

3. În cazul când nu se va putea împiedeca starea de concubinaj între minori, ei nu vor fi cununați religios chiar dacă au obținut dispensa de căsătorie dela forurile civile.“

Prin adresa noastră Nr. 3444 am intervenit la Ministerul Justiției pentru luarea măsurilor cuvenite, în sensul hotărât de Sfântul Sinod.

Ceea ce Prea On. Oficiu protopopesco va comunica tuturor preoților din protopopiat spre știre și conformare.

Acest decis preoții îl vor aduce la cunoștința credincioșilor în biserică, îndată după primirea lui.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 8 Ianuarie 1943.

Episcop:

Consilier referent:

† VENIAMIN

Prot. ic. stf. Romul G. Ancaș

Nr. 7226 B. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ.

Datinele noastre strămoșești pot fi un instrument dintre cele mai binefăcătoare, nu numai pentru stimularea credinței ci și pentru a aduce, prin mijlocirea lor, o fărâmă de alinare suferințelor celor mulți și săraci.

Printre aceste datini pomenile sau praznicele sunt înrădăcinate în tradiția noastră.

P. C. Preoțime parohială ar putea face o operă de creștinism și solidaritate socială și în acelaș timp, de contribuțiune la soluționarea problemelor războiului, dacă va îndruma aceste daruri obștești și fapte ale milei trupești către copiii sărmani ai satelor noastre, adică la cantinele școlare.

Cum preoții noștri sunt membri în comitetele de patronaj locale această operă de bine poate fi adusă ușor la îndeplinire, mai ales că este și dorința Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale.

Caransebeș, la 29 Decembrie 1942.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Prot. Romul G. Ancușă

CONCURS.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 1924 B. ex 1942 se publică concurs pentru ocuparea parohiei de cl. III-a din comuna **Zgribești** rămasă vacantă în urma răposării preotului Ioan Marinescu având următoarele:

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune 21 ha. 5608 m. p. arabil și fânaș.
2. Una grădină pentru zarzavaturi și intravilan parohial de 0,6714 m. p.
3. Casa parohială nou zidită.
4. Birul parohial, 10 Kg. porumb de Nr. de casă.
5. Venitul stolar.

II. Indatoriri:

Preotul ales este dator a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale a predica și catihiza regulat fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Să aibă cvalificația de cl. III-a și binecuvântarea P. S. Sale Episcopului eparhial înaintându-și cererile adresate cons. paroh ort. român Zgribești prin Prea On. Oficiu protopresbiteral al Logoșului.

Reflectanți se vor prezenta pe lângă prealabila încuviințare a Prea On. Domn Protopresbiter tractual în vreo Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică spre ași arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare însă, nici decum în ziua alegerii.

Zgribești la 10 Mai 1942.

Ioan Bucovan m. p.
adm. paroh.

Silviu Ghera m. p.
Secretar

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral ort. rom. al Logoșului.

1—3

Dr. Aurel Mihaescu
protopresbiter

A SOSIT

SMIRNĂ

LA LIBRARIA DIECEZANA
CARANSEBEȘ

Au sosit și se află de
vânzare la **LIBRARIA
DIECEZANA Caransebeș**

**Odăjdii, obiecte
bisericești**

Stihare pentru copii, Tavă pentru anaforă, Tavă pentru tasuri, Prăznicare pictate pe tinichea, Disc și stelută, Chivot din metal, Candelă, Căldărușă pentru botez, Potire